TYSKLAND og VERDEN

ADOLF HITLERS KAMP FOR FRED OG RETTFERD

TYSKLAND OG VERDEN

ADOLF HITLERS KAMP FOR FRED OG RETTFERD

Nasjonalbiblioteket
Depotbiblioteket

BERGENS OFF. BIBLIOTEK

943.09
T993
2 eks

Trykt hos P. M. Bye & Co. A.s

BERGENS OFF. BIBLIOTEK

UTGÅTT av
Bergen Off. Bibliotek

Løgnkampanjen mot Tyskland.

Under verdenskrigen fra 1914 til 1918 lyktes det ikke å tvinge det tyske folk i kne ved hjelp av våpen. Løgn og bakvaskelse skulle tre i stedet og fullende det ødeleggelsesverk som Tysklands fiender hadde tiltenkt det. 26 stater, — omtrent halve verden, — sto på Storbritannias befaling i våpen mot det tyske folk, og i alle disse land og hos de nøytrale folk begynte den ondsinnede opphisselses, løgnens og bakvaskelsens gift å spre seg i videre og videre omfang.

Mot den slags krigsførsel sto det tyske folk maktesløst. Fienden rådde over alle linjer for nyhetsformidling. Gjennom talløse kanaler ble bakvaskelsene mot Det tyske rike gytt inn i folkenes bevissthet. Og hvem av disse millioner mennesker visste på forhånd å skjelne mellom sannhet og løgn? Det var i disse dager, måneder og år at man verden over la grunnlaget for et meningsløst hat mot det tyske folk. I hvert fall ble det skapt avsky for og mistro til det tyske folk. Det ble fremstillet for hele verden som et barbarisk, kulturløst, rovgjerrig og erobringssykt folkeslag som man oppfordret alle andre land til å dra i korstog mot, i «kristendommens», «moralens» og «humanitetens» navn, og ødelegge det.

Ingen løgn var så gemen, ingen bakvaskelse så uhyrlig og ingen uriktig melding så tåpelig at den ikke kunne kastes fram for lettroende mennesker.

Hva visste vel bønderne i Texas, arbeiderne i New York, rentier'en i Frankrike eller fiskeren fra Lofoten om Tyskland fra før av? De kjente ikke Tyskland overhodet. De

178597

visste bare at det var krig, og da man i månedsvis, ja i årevis, stadig hadde sagt og skrevet at det var Tyskland som hadde fremkalt krigen, at Tyskland ville erobre verden, ja så trodde de det.

Og slik ble uttrykk som tysk barbari og tysk rovlyst faste begreper for mennesker verden over som ikke visste bedre. Man avskydde de tyske soldater, — de «teutoniske krigere», — fordi de gikk for å være drapsmenn og mordere som ikke skånet kvinner, barn og oldinger. De ble forhatt fordi de hugget hendene av spebarn, stakk kirker i brann, slaktet ned fanger som kveg, — eller hva de nå gikk ut på alle disse uhyrlige løgner og bakvaskelser, — de tarveligste som noensinne er rettet mot en nasjon.

Da det tyske folk til slutt var tvunget i kne av løgnpropaganda og forræderi, — hva skjedde så? Jo, da ble den hatets sæd som gjennom år var podet inn i folks hjerter mot Tyskland, utnyttet i Versailles for å rettferdiggjøre den mest skamløse utplyndring og ydmykelse som noensinne er blitt et folk til del.

Men da ødeleggelsesverket var fullbrakt, lot de masken falle. Da avsløret opphavsmennene til all denne løgn og baktale, i London, Paris og New York, de midler og metoder de hadde benyttet. I bøker, artikler og taler innrømmet de offentlig for hele verden at de hadde løyet og baktalt. De kalte det et «krigsmiddel», og bekjente åpent at de hadde gjort seg skyldig i den gemene propaganda som de i årevis hadde forgiftet folks mening med. En mann som Winston Churchill erklærer i sine opptegnelser at i krig er et av hans våpen *løgnen*. Det var altså den gang som nå. Det den britiske propaganda i årene 1914—1918 uoppholdelig hadde utbasunert over hele verden, — løgnen om at det var Tyskland som hadde skylden for verdenskrigen, — det ble gjendrevet av amerikanske historikere og politikere som av nåværende president Roosevelt hadde fått i oppdrag å oppklare krigsskyldspørsmålet. De slo uigjendrivelig fast at Tyskland *ikke* hadde skylden for verdenskrigens utbrudd.

Tysklands fiender fra verdenskrigen påsto at deres

kamp var rettet mot den tyske keiser, mot den tyske militarisme. Det tyske folk fikk løfte om en rettferdig fred og gode dager. Men *det* hjalp ikke, og så sa man at krigen var rettet mot det tyske folk, mot «hunner» og «boches». Men hva ble det til med dette argumentet da demokratiet ble innført i Tyskland, da Tyskland ble regjert av demokratiske makthavere og oppfylte alle de ønsker og krav verden hadde satt fram? Jo, da ble det demokratiske Tyskland bare ført enda lengere ned i avgrunnen. Tyskland ble utplyndret enda mer, og dets grenser ble truet av kolossale rustninger som fiendene stablet opp. Baktalen av Tyskland om at det var besatt av krigs- og revansjelyst og ville overfalle naboene sine, ble fortsatt.

Da Adolf Hitler ble tysk rikskansler den 30. januar 1933, på en tid da kaos og elendighet var på sitt høyeste, øynet Tysklands motstandere i nasjonalsosialismen en fare for det system av undertrykkelse og utplyndring som Versailles-traktaten bygget på. Dermed begynte igjen med fornyet styrke og i stadig økende omfang den kjente løgnpropaganda mot det tyske folk. I denne syndflod av løgn som skyllet over Tyskland fra alle verdens kanter ble nasjonalsosialismen i folks øyne stemplet som et villt uhyre. Å dømme etter denne likeså fjollete og tåpelige som gemene forvanskning av sannheten, foregikk det i Tyskland ikke stort annet enn blodsutgytelser, henrettelser, forfølgelser av kirken og prestene og nedbrytning av alle kulturelle verdier.

I London, Paris og New York og i alle de andre sentraler for jødisk internasjonal opphisselsespropaganda ble denne eiter og galde brygget sammen og spredt til alle verdenshjørner over deres nett for nyhetsformidling og forankret i menneskenes hjerter.

Representanter for andre nasjoner som oppholdt seg i Tyskland eller var på besøk der og ikke så noen ting til alt det som var spredt verden over for å skitne til Tyskland, var slagen av forbauselse og ble rent ut sagt kvalme av vemmelse. I Tyskland så de overalt orden og disiplin, gjenreisning og arbeid. Men fortalte de i sine respektive hjem-

land om hvordan det virkelig så ut i Tyskland, ble de av folk som aldri hadde vært i Tyskland hånet og latterliggjort. De ble til og med beskyldt for å være tyskvennlige spioner og agenter som drev propaganda for Tyskland.

Det var ikke bare det tyske folk som i disse årene undret seg over at andre intelligente folk virkelig kunne ligge under for en for det meste tåpelige løgnpropaganda. På samme måte som folk under verdenskrigen trodde på den uhyrlige fabel om tyske soldater som angivelig kuttet hendene av barn, en løgn som opphavsmennene senere selv gjendrev, slukte folk uten kritikk de usannferdige påstander om «det nazistiske bøddelstyre», om forfølgelse av kirken og alle de andre gruoppvekkende falskmeldinger som en smart jødepresse vovet å sette fram for en lettroende lesekrets.

Imidlertid lot sannheten seg i lengden allikevel ikke skjule. Men da skiftet Tysklands fiender fremgangsmåte. Nå hadde de alltid en ny løgn ferdig til utsending hver gang *en* løgn var ugjendrivelig avsannet. De fleste av jordens folk har i årenes løp fått vite sannheten om det nye Tyskland. Bare i de land som føler seg mer eller mindre intimt knyttet til opphavsmannen til alt dette internasjonale politiske propagandaoppbrygg mot Tyskland, altså bare de som hårdnakket holder fast på England, bare de har stivsinnet bevart troen på all denne løgn.

Man leste av prinsipp ikke annet enn engelske aviser og lyttet bare til den engelske kringkasting. Alt annet ble konsekvent avvist som propaganda, uten å legge merke til eller begripe at man selv frivillig lot seg falle som offer for en løgnpropaganda.

Utenforstående, og da særlig tyskere, som i årevis var vitner til at vide kretser i mange folk uten betenkning og nærsagt naivt lot seg føre bak lyset av en allerede krampaktig og dum propaganda, stod forferdet overfor en slik grad av lettroenhet, ja lettsindighet. Man skulle tro at hendelsene siden denne krigens begynnelse hadde gjort dem mer kritisk innstillet, slik at de stillet seg mer tvilende overfor nybakte usannferdigheter, særlig fordi disse mennesker

anser seg selv for å være særdeles intelligente og kunnskaps-rike. Er det egentlig ikke en skam for slike mennesker, at de uten å sikte påstandene, uten å søke å finne sannheten, skjønt den så å si byr seg fram til beskuelse på nært hold hver bidige dag, — er det ikke en skam at de likevel «biter på» selv de lettest gjennomskuelige, plumpe løgner og att på til føler seg åndelig overlegne, kloke og forstandige?

Men en dag vil det nok gå opp for dem at deres gode venner gjennom årtier har ført dem bak lyset. De vil da sitte igjen med en ubehagelig og beskjemmende følelse av at den øvrige verden er blitt seende, og at de selv fremdeles driver omkring uten sikker kurs på grunn av skadelig vane, selv om de tross alt føler seg aldri så fremsynte og kloke.

I de siste år har mange folk allerede opplevet en hel del skuffelser, og de har sett mangen illusjon skapt av britisk løgn som de urokkelig trodde på, falle i grus. Bare den nå-værende krig har brakt utallige eksempler på det. Het det seg ikke at polakkene om noen dager etter krigsutbruddet seierrike skulle slå tyskerne i slaget ved Berlin og at Tysk-land skulle bli polsk like til Elben? I løpet av 18 dager ble den polske hær satt ut av spillet.

Skulle det ikke hver dag bli revolusjon i Tyskland? Hvor er det blitt av den? England venter på den ennå i dag. Ble det ikke hvert år hevdet at Tyskland skulle bryte økonomisk sammen? Tvertimot tok den tyske økonomi etter Adolf Hitlers maktovertagelse et uhyre oppsving — noe som den nåværende krig bekrefter, mens det angivelig allmektige britiske verdensrike økonomisk er kommet på knærne.

Var det ikke så at de tyske soldaters uniformer var av papir og at de tyske tanks var av papp? Verden har fått merke sannheten. Da Polen kapitulerte og engelskmennene ble jaget ut av Norge, da Nederland, Belgia og Frankrike på få uker ble tvunget til å overgi seg, mens engelskmennene motige og seierrike trakk seg tilbake til sin øy. Ble ikke den tyske soldat fremstillet som barbar, morder og røver?

Vi her i Norge har jo gjennom måneder hatt utmerket høve til å prøve riktigheten av denne påstand.

Hvordan var det med disse krigsmål som de britiske makthavere proklamerte da de slapp krigen løs, og som de stadig har forandret? Først het det at man skulle hjelpe Polen. Så ble det sagt i London at man skulle gjøre det av med Adolf Hitler. Deretter forlangte man at det nasjonal-sosialistiske styre skulle fjernes og til slutt avslørte de den egentlige plan: Det tyske folk skulle ryddes bort og øde-legges. Det er ikke tyskerne som forteller alt dette, nei det er engelskmennene selv, — britiske statsmenn, aviser og kringkasting.

I mellomtiden er det blitt ensomt omkring England. Folk har fått øynene opp, og krigens utvikling har lært dem meget. De mennesker som i dag ennå ikke kan se klart, vil nok dra lærdom av de kommende måneders hendelser. Inntil da må de leve i en uvitenhet og i illusjoner som ikke nettopp er smigrende for deres intelligens.

Siden Adolf Hitler overtok makten i Tyskland har mot-standerne ikke et øyeblikk opphørt med å fortelle at Tysk-land vil erobre verden. Det påstår de i dag også. De for-falsker bevisst de siste års historiske begivenheter. De for-tier de utallige forsøk som Adolf Hitler siden 1933 har gjort for å sikre freden, for å oppnå en forståelse og for å hjelpe fram en rettferdig nyordning i Europa på fredelig vis. For ethvert gjennomsnittsmenneske som i årene som gikk har fulgt våkent med, er det nasjonalsosialistiske Tysklands po-litikk klar og selvfølgelig. Helt fra begynnelsen dreiet denne politikk seg om Adolf Hitlers kamp for fred og rettferd.

Dette er kjensgjerninger som ikke kan bortforklares. De viser det tyske folks vei fra den dypeste elendighet og fram til det mektige nasjonalsosialistiske rike. De viser samtidig Adolf Hitlers utrettelige anstrengelser for å sikre, — ikke fred for enhver pris, men ærefull fred med full like-stilling. Endelig viser de også den vei som Tysklands mot-standere tvang inn på folket og som førte til krig. Krigen i dag begynte i virkeligheten ikke først høsten 1939. Den har sin årsak i fredsdiktatet fra 1919, — den begynte da, og har aldri opphørt siden.

Slik ble det tyske folk bedratt, ydmyket og plaget.

Det var et gigantisk verk Adolf Hitler fullførte da han reiste Tyskland opp av kaos og i løpet av noen få år sveiset dette millionsamfunn sammen til ett folk, og ga støtet til et enestående økonomisk, sosialt og kulturelt oppsving.

Bare den som vet hvor uhyrlig den uretten var, som seiersstatene begikk mot Tyskland etter verdenskrigen, bare den som vet hvor meget det tyske folk ble nedrakket, bedratt, ydmyket, utplyndret, forurettet og truet, — bare den er istand til å gi en riktig vurdering og bedømmelse av dette gigantiske verk og av storheten i all den tålmodighet og fredsvilje der Führer, Adolf Hitler, la for dagen.

Når landets fiender i dag påstår at Tyskland har revet Versailles-traktaten i stykker, er det blank usannhet. Det var de andre som allerede straks etter våpenstillstanden i 1918 begynte med løftebrudd, og gjorde Versailles-diktatet til en ubrutt kjede av urett, ordsvik, utpresning og ufornuft.

Den amerikanske president Wilson satte i sine 14 punkter opp de betingelser som freden skulle sluttes på. Det var de allierte som hadde fått Wilson med på planen om å gjøre det tyske folk tillitsfullt og føre det på villspor. Versailles-diktatet var en trusel om sultedød og vold som ble tvunget på det tyske folk. Det var et åpent brudd på nesten alle disse 14 punkter fra Wilsons hånd, og det var i tillit til at betingelsene skulle holdes at det tyske folk strakte våpnene.

I og med inngåelsen av våpenstillstanden skulle man innstille sulteblokaden mot tyske kvinner og barn. Men det ble ikke gjort. *Tvertimot!* Storbritannia og Frankrike fortsatte blokaden til og med i månedsvis etter at Versailles-diktatet var undertegnet. Dermed brøt de sin første forpliktelse, nemlig å la matvarer komme til Tyskland.

Hundretusener av tyske kvinner og barn ble på denne måte offer for en likeså umenneskelig som fol-

kerettsstridig sulteblokade, til tross for at Tyskland allerede hadde nedlagt våpnene!

I Versailles skulle det tyske folks skjebne besegles for alltid. Den amerikanske presidents 14 punkter skrumpet inn til ingenting og druknet i en tummel av frykt og ufornuft.

Tyskland ble tvunget til å utlevere eller å ødelegge alle sine våpen. En nasjon med en flere tusen kilometer lang grense, som måtte beskyttes mot griske naboers vilkårlighet, fikk ikke engang beholde de enkleste forsvarsvåpen.

Tyske landsdeler med millioner av tyskere, — *en fjerdedel av hele riket,* — ble hensynsløst revet løs fra moderlandet og underlagt fremmede folks herredømme og kunstige staters vilkårlighet. Rundt om Tyskland ble det konstruert land som bare skulle være verktøy i arbeidet for å true Tyskland og gjøre det medgjørlig.

Alle kolonier ble røvet under likeså gjennomsiktige som løgnaktige påskudd, og fordelt blant de allierte som mandatland, dvs. utbytningsobjekter.

Tyskland ble tvunget til å utlevere store verdier og mengder av materialer, slik at dette landet, som allerede var fullstendig ruinert og forblødd, ble brakt det fullstendige kaos enda nærmere.

Imens steg «seierherrenes» krav uten stans. Det tyske folk ble pålagt å betale den fantastiske sum av *180 milliarder riksmark* i erstatning. Dette betød at *hele Tysklands nasjonal-formue måtte utleveres,* og det ville naturligvis ubønnhørlig føre til fullkommen finansiell ruin.

Følgen var at alle tyskere fikk en gjeld på 3000 mark, enten de var barn eller oldinger, for å betale denne erstatning som under trusel av makt var tvunget fram. Med andre ord: Det tyske folk sank for tre generasjoner framover ned i gjeld og hoveri-arbeid!

Imens reiste utallige internasjonale kommisjoner rundt om i Tyskland for å lete fram de steder hvor det ennå var

noe å røve og beslaglegge. Og for å overvåke at pengene ble skaffet tilveie til siste pfenning. De tyske jernbaner og vassdrag kom under internasjonal kontroll. Tysk handel og industri, ja hele det tyske folks liv, ble systematisk utsatt for et fryktelig kvelertak. På den ene siden forlangte man under trusel om maktbruk at Tyskland skulle betale erstatningene, — på den andre siden fratok man det samme folk den eneste utvei det hadde til å betale disse eventyrlige summer: Man ødela den tyske utenrikshandel.

Allikevel trodde man ikke å ha ydmyket det tyske folk tilstrekkelig. De som selv var skyldig i krigen dristet seg til og med til å kreve utlevert de såkalte «krigsforbrytere» fra den daværende tyske regjering. Man vek ikke engang tilbake for å slepe den ærverdige generalfeltmarskalk von Hindenburg for en domstol. I det tyske Rhinland opprettet de land som forega å ha kjempet for sivilisasjonen og mot det tyske barbari, svarte tropper, som fikk herje uhindret. Det gikk neppe en dag i de besatte områder uten at det ble foretatt rov eller plyndringer.

Det gikk nesten ikke en dag uten at tyske kvinner og unge piker ble voldtatt av farvede soldater og tyske menn utskjelt og mishandlet eller kastet i fengsel.

Slik var Versailles-«freden»!

Slik var de tilstander som England og Frankrike ville skulle vare for evig.

Tyskland hadde strukket våpen i tillit til de alliertes og den amerikanske president Wilsons løfte. Men alle løftene og forpliktelsene ble brutt, og det tyske folk ble ovenikjøpet bedratt, baktalt, utplyndret, ydmyket og mishandlet. Til slutt sto det der truet fra alle kanter og forsvarsløst. *Det var storverket forkjemperne for kultur, sivilisasjon,* moral, rettferd og humanitet hadde reist. Slik var storverket som ble reist av dem som kjempet for et bedre mellomfolkelig samliv, og som den dag i dag ennå har mak-

ten i London og som har satt iverk den nåværende krig, fordi forbrytelsen fra Versailles ikke *kunne* var evig!

Hånd i hånd med den systematiske oppløsning av Tysk=land utenfra gikk det indre forfall. Det vrimlet av partier, klikker og alle slags sammenslutninger som bekjempet hverandre innbyrdes på liv og død. Tysklands landbruk og industri brøt sammen, handelen skrumpet inn, bonden ble forgjeldet til oppover ørene og fratatt alle rettigheter. Til slutt ble han jaget fra gård og grunn. Antallet av arbeids=løse steg uten stans. Elendigheten åt seg inntil ryggraden av hele folket. Konkurser hørte til dagens orden, selvmord i tusentall på grunn av den økonomiske nød. Fabrikkene ble nedlagt, havner lå øde, — nød og fortvilese rådde overalt.

Kan de som aldri har sett og aldri har opplevet denne nød, elendighet og fortvilelse, denne uppholdelige virkelig=gjørelse av det ødeleggelsesverk katastrofens opphavsmenn hadde satt igang, kan noen av disse mennesker begripe rekkevidden og omfanget av den umenneskelige uhyrlighet som ble begått mot det tyske folk?!

Det var det demokratiske Tyskland som ble behandlet og hundset slik av de andre demokratiene!

Nå var det ikke lenger et Tyskland under monarkiet, heller ikke var det et nasjonalsosialistisk Tyskland som på dette brutale vis ble drevet undergang imøte. Nei, det var det demokratiske Tyskland, det Tyskland som hadde trodd på frasene om forbrødring og likeberettigelse. Det var det Tyskland som ble ledet av de uduelige, korrupte og ansvarsløse demokratiske opportunist=politikere, — disse politikere som etterkom selv de mest meningsløse krav og lot seg stille tilfreds med dumme løfter og illusjoner, alt imens den tyske nasjon uopphørlig fortsatte på skråplanet ned til den dypeste elendighet.

Siden 1918—1932 er det ikke mindre enn 24 regjeringer som har «doktert» på det tyske folk. Den ene regjering var mer uduelig enn den andre, og de lot Tysklands ulykke gå sin gang til siste slutt. I 1932 var antallet av arbeidsløse i Tyskland nådd 7 millioner. Regner man med disse arbeidsløses pårørende var det ialt 21 millioner tyskere som var prisgitt nød og arbeidsløshet og som måtte leve av meget små understøttelsesbidrag.

Kan en utenforstående som ikke opplevde alt dette forstå hva det må bety for et helt folk?! Og verden omkring presset uavlatelig milliardsummer i erstatning ut av dette utplyndrede og forarmede folk.

Tysklands endelige sammenbrudd var umiddelbart forestående. Dermed ville det største folk i Europas hjerte gå til grunne og nødvendigvis dra alle andre folk med seg. Verden lo. Tyskland *vil* ikke betale, sa de. Og *det* ble sagt i humanismens og i kristendommens navn — — —.

Da kalte det tyske folk på Adolf Hitler!

Den 30. januar 1933 betrodde den alderstegne rikspresident, generalfeltmarskalk von Hindenburg Adolf Hitler oppdraget med å lede riksregjeringen. Nasjonalsosialismen overtok makten og ansvaret. Den nasjonalsosialistiske revolusjon ble fullbyrdet uten blodsutgytelse og ødeleggelse. Parolen lød: Det tyske folk skal gjenreises, det skal skapes et folkefellesskap, — uretten fra Versailles skal fjernes gjennom fredelig forståelse, og ved samarbeid skal det alvorlig prøvede og splittede Europa føres inn i en fredelig nyordning. Nasjonalsosialismens overtagelse av statsmakten betydde det tyske folks redning fra den undergang som syntes å komme nærmere og nærmere. Verden har selv vært vidne til det tyske folks gjenreisning. — et verk som savner sidestykke i folkenes historie. De mange veldige resultater og framskritt, landevinningene på det økonomi-

ske, sosiale, kulturelle og politiske område, kunne tross løgn og oppvigling i lengden ikke holdes skjult for verdens oppmerksomhet. Hvem tviler vel i dag på landbrukets og industriens kolossale oppsving i Tyskland? Hvem tviler vel i dag på de sosiale framskritt og på den kulturelle oppblomstring i det nasjonalsosialistiske tredje rike?

Er noen så naiv å tro alle disse store resultater som har gjort Tyskland til den sterkeste nasjon i verden, kunne ha vært muliggjort i løpet av så få år, om nasjonalsosialismen bare hadde nyttet tiden til å henrette folk, å fylle konsentrasjonsleirene, å forfølge kirken, å foranstalte jødepogromer og å undertrykke folket selv? For det påstår jo fiendens løgnpropaganda.

Det er jo nettopp dette de internasjonale opphisselsessentraler uavlatelig har sendt ut over verden i form av skildringer fra det nasjonalsosialistiske Tyskland. Menneskene beklaget det «slavebundne» tyske folk, dvs. de uvitende og lettroende lag av befolkningen gjorde det. Og mens de beklaget, arbeidet det tyske folk på sin gjenreisning og beklaget selv disse uvitende og naive sjeler, som lot seg narre av den britiske løgn.

Det er en stordåd der Führer har øvet!

Adolf Hitler kom ikke med tomme løfter da han overtok ledelsen av det tyske folk. Han sa ofte at den oppgaven han hadde stillet seg og sitt folk var en uhyre vanskelig oppgave. Og han appellerte til tilliten, til den kraft og til den vilje til å skape noe, som lå i det tyske folk.

Av dette utall av partier og grupper — engang var det ikke mindre enn 53 forskjellige partier i Tyskland — skapte der Führer ett eneste og virkelig folkesamfunn. Dette folkefellesskaps styrke har Tysklands fiender nettopp i denne krig fått anledning til å føle. Landbruk og industri ble stillet i folkets tjeneste og opplevde et enestående oppsving under den nasjonalsosialistiske ledelse. Den tyske bonde,

som var nedsunket i gjeld, som hadde pantsatt det meste av det han eide, ja som var jaget fra gård og grunn — ble hevet opp til æresplassen i dette folkefellesskap. Det ble utarbeidet en riksodelsrett som trygget bondens eiendom og sikret ham et varig utkomme. Gjennom en hel rekke lover og tiltak ble det bygget opp en sund bondestand, som i full utstrekning klarte å fylle sin oppgave: Sikre folkets matvareforsyning.

Det som er gjort i den nasjonalsosialistiske stat på det sosiale område er enestående i hele verden. Arbeidet og den tyske arbeider fikk den plass som tilkom dem, i samsvar med den rett de hadde som representanter for millioner av mennesker som i produksjonsprosessen arbeidet på rikets gjenreisning.

Den tyske sosialisme er blitt et uttrykk for fellesskap og kameratskap i hele folket. Vinterhjelpen er eksempelvis illustrerende i så måte.

Hele den tyske sosiallovgivningen, tiltak som for eksempel lån til unge ektefolk, hjelp til barnerike familier, sanitære forholdsregler i bedriftene, den nasjonalsosialistiske velferdsinstitusjon «Volkswohlfahrt» med sin mangeartede virksomhet, vinterhjelpen og det enestående verk: «Kraft durch Freude»-bevegelsen. — Det kunne nevnes mange andre tiltak som for eksempel det veldige boligbyggprogram, — alt dette er tegn på en sann sosialisme, — en sosialisme som i de demokratiske land bare har teoretisk interesse og bare eksisterer i form av ord, men som i Tyskland allerede er blitt virkelighet.

Under nasjonalsosialismen opplevde den tyske kultur en ny blomstringsperiode. Kulturlivet i Tyskland er gått tilgrunne, het det i den fiendtlige løgnpropaganda. Begrunnelsen var at den jødiske ødeleggelse av den tyske kultur ble forbudt og at jødedommen som er tysk kulturinnhold fullkommen fremmed og som inntil 1933 nesten var enerådende i kunstlivet i Tyskland, helt og holdent ble fjernet. Siden den tid har det tyske folk på ingen måte savnet den jødiske litteratur og de jødiske kunstnere. Tvertimot. Det

gis utallige eksempler på den nye skapende trang i tysk kulturliv. De kolossale byggverk som Adolf Hitler skapte er verd å nevne fordi de i årtusener vil stå som tause vitnesbyrd og minnesmerker om den nasjonalsosialistiske kultur og dens enestående tiltak.

Tror nå noen at en mann som har reddet sitt folk fra kaos og undergang, som har ført det fram til økonomisk velstand, som har fullført storartede og enestående sosiale tiltak og uopphørlig arbeidet på å fremme den sosiale virksomhet og skaperevne og som er i ferd med å skape makeløse kulturminnesmerker, tror noen for alvor at denne mann ville sette hele dette storverk på spill, tror noen at en slik folkefører samtidig planla en krig som kunne komme til å ødelegge hele verket?

Adolf Hitler kjempet for fred og sunt menneskevett.

Da Adolf Hitler kom lå riket fremdeles nede i militær avmakt, slik som Versailles-herrene hadde villet. Landet var fullstendig avvepnet, grensene var uten beskyttelse. Tyskland lå forsvarsløst, bare med en liten hær på 100 000 mann, som bare måtte tjene som politi i selve landet, midt mellom sterkt rustede stater, alltid utsatt for fremmed vilkårlighet.

De som skrev under på Versailles-diktatet hadde brutt sitt ord. Til tross for at de uten omsvøp hadde forpliktet seg til det, foretok de ingen avrustning i sine egne land slik som Tyskland på forhånd hadde gjort. I Geneve satt det en såkalt avrustningskonferanse. Men den hadde intet annet formål enn å opprettholde den ensidige avrustning, slik som Frankrike og Storbritannia ville, og dermed bevare dette utålelige forhold at et forsvarsløst rike til alle tider skulle ligge utsatt for fremmede trusler.

Ved siden av Tysklands gamle fiender, — Frankrike, Belgia og Storbritannia — ble det skapt nye kunstige mot-

standere som Polen og Tsjekkoslovakia, begge velutrustede og vepnet til tennene. Det var naturlig at den ansvarsbevisste regjering måtte anse det som sin plikt å prøve å råde bot på disse forhold, på denne uavlatelige trusel og på denne vergeløse tilstand. Lite nyttet det å gjenreise landet sosialt og økonomisk innad, når en eller annen ondsinnet nabo når som helst kunne falle inn i Tyskland og igjen kanskje ødelegge det som var bygget opp. Dertil kom at et folk med æren i behold i lengden ikke kunne holde ut. Adolf Hitler forsøkte derfor straks han overtok regjeringen, på fredelig vei, gjennom forståelse og stadige oppfordringer til verden om å vise fornuft å gjøre en ende på mindreverdigheten og diskvalifiseringen av det tyske folk. På denne måte ville han rydde veien for et forståelsesfullt samliv mellom Europas folk i fred og rettferd. Ble dette mål nådd ville det selvsagt gi den beste garanti for en varig fred.

Hans politikk siden 1933 er kjennetegnet ved stadig gjentatte appeller for fred, forståelse og en rettferdig nyordning. Det var neppe én av de taler han holdt, hvor han ikke på nytt appellerte til verden. Dessuten kom han med mange konkrete tilbud om avrustning, om innskrenkning av rustningene, om avskaffelse av umenneskelige kampmidler og angrepsvåpen osv. Et kaldt avslag var det eneste svar han fikk, eller også interesseløshet, spott eller fordreininger. Folkene verden rundt fikk enten ikke kjennskap til der Führers stadige oppfordringer til fred og forståelse, eller også fikk de hans proklamasjoner fremstilt i en forkortet og forvansket form. Den tyskfiendtlige løgnpropaganda sørget for at sannheten om det tyske folks fredsvilje fortsatt ble skjult for andre folk.

Et hvert tysk forsøk på å komme til forståelse, et hvert forslag fra Adolf Hitler ble alltid møtt med ny kapprustning.

Adolf Hitlers appell til fornuften.

Det skal her bare anføres noen utdrag av der Führers taler og uttalelser, som klart viser at han alltid har holdt på fred og rettferd.

Noen uker etter at han var kalt til rikskansler, det var den 23. mars 1933, erklærte han i den tyske riksdag:

«I årevis har Tyskland forgjeves ventet på oppfyllelsen av løftet om avrustning. Det er den nasjonale regjerings oppriktige ønske å kunne la være å foreta en økning av den tyske hær og av våre våpen, i den utstrekning verden for øvrig er villig til å oppfylle sine forpliktelser og gå til radikal avrustning.
Tyskland vil intet annet enn de samme livsrettigheter og den samme frihet som andre har. Men nettopp derfor vil riksregjeringen med alle midler gå inn for å fjerne denne oppdeling av jordens folk i to kategorier. Så lenge dette ønske ikke er etterkommet vil det på den ene side rå mistro og på den andre side hat, slik at det oppstår almen usikkerhet. Den nasjonale regjering er parat til å rekke hånden fram til oppriktig forståelse til ethvert land som er villig til en gang for alle å sette en strek over en sørgelig fortid . . . . . .»

Den 14. oktober 1933 erklærte Adolf Hitler om forholdet til det sterkt rustede naboland Frankrike bl. a. følgende:

«Når jeg forsikrer at vi alle oppriktig ønsker å rotte ut fiendskapen, hvis ofre ikke står i noe som helst forhold til hvilken som helst mulig vinning, da taler jeg på vegne av hele det tyske folk . . . Det ville være av uhyre betydning for menneskeheten om våre to folk en gang for alle kunne gi avkall på å avgjøre sine tvister ved våpenmakt. Det tyske folk er parat til det.»

Allerede den 19. oktober 1933 vendte Adolf Hitler seg pånytil Frankrike:

«Vi ønsker ingen splid med Frankrike. Vi ønsker oppriktig forståelse, men det må være på et grunnlag som et folk med æresfølelse kan godta.»

Den 2. oktober 1933 erklærte der Führer i en tale i Hameln:

«Hensikten med vår politiske kamp og strid er ikke gevinst eller dette å erobre fremmede folk. Hensikten er å verne om og trygge vårt eget folk.»

I en tale i Elbing den 6. november 1933 gir Adolf Hitler et nytt bevis på sin fredsvilje:

«Jeg har god greie på hva krig er, jeg har sett den med egne øyne, i motsetning til mange statsmenn som ikke selv har opplevet den. Det er selvsagt ikke som landsforreder jeg tar avstand fra krigen. Jeg avviser den som enhver tysk soldat vil gjøre, som har kjempet anstendig i felten og som også for fremtiden vil oppføre seg som et anstendig menneske. Derfor vil jeg ikke prisgi det tyske folks livsrett eller den tyske ære.»

I en tale i Berlin den 10. november 1933 uttalte han:

«Man må ikke tillegge meg noe så vanvittig at jeg vil krig.»

På den første årsdagen for maktovertagelsen erklærte Adolf Hitler i sin tale den 30. januar 1934 i Berlin:

«I fjorten lange år har det tyske folk ved en i sannhet selvmorderisk politikk for å oppfylle sine forpliktelser forsøkt å forsone uforsonlige fiender og å yte sitt bidrag til opprettelsen av et nytt europeisk statssamfunn. Resultatene er ytterst nedslående.»

Det mest tåpelige utslag av løgnpropagandaen, nemlig dette å tillegge Adolf Hitler den hensikt å gå til krig og erobring, tilbakeviste der Führer klart og logisk i sin tale i München den 2. februar 1934:

«Den som vet at han har et helt folk bak seg, han vil bære omsorg for at folkets liv ikke blir satt på spill i lettsindighet. Og han vil alltid tenke på å ivareta folkets interesser gjennom fred, arbeid og fremme av kulturen.»

Har noen statsmann og regjeringssjef noen gang talt så ansvarsbevisst og bekjent seg så tydelig til freden for sitt folks skyld? Til å utfylle denne erklæring kan tjene følgende som Adolf Hitler sa i en tale i Berlin den 1. mai 1935; — det tyske folks nasjonaldag:

«Slik som vi har gjenopprettet freden i Tyskland, slik vil vi også intet annet enn at det er fred i hele verden: for det er vi klar over at vårt store arbeid kun kan lykkes i fredstid.»

Atter og atter appellerte Adolf Hitler åpent til sunt menneskevett hos alle statsmenn. Den 21. mai 1935 sa han i en tale i Berlin:

«Jeg holder det for uforenlig med min ansvarsfølelse som nasjonens Führer og som rikets kansler å gi uttrykk, om enn bare for noen tvil, med hensyn til muligheten for å bevare freden: Folkene v i l fred. Det må da være mulig for regjeringene å opprettholde freden!»

Hånlig avslag, det var det eneste ekko på disse gjentatte henvendelser. Følgen var bare økete rustninger og øket løgnpropaganda og opphisselse mot Tyskland og dets Führer.

Så sent som 1. april 1939 da den britiske innkretsings-politikk allerede var blitt tydelig for alle og enhver, erklærte Adolf Hitler i sin tale i Wilhelmshaven:

«Dette land vil leve i fred og vennskap med alle andre land, men det vil aldri mer la seg trå under hælen av noen annen stat.»

Verdens folk har bare fått vite lite om Adolf Hitlers fredsbestrebelser. For disse tegn på en oppriktig og alvorlig

ment vilje til forsoning ble tiet ihjel eller ble gjengitt i forvrengt form.

Men kan man ikke innvende at alt dette bare var ord og fraser som ikke forpliktet til noen ting?

Adolf Hitler har i gjerning kjempet for freden.

Ingen annen statsmann på jorden har noensinne lagt fram så mange konkrete og praktiske forslag og tilbud for å sikre freden og skape forståelse som Adolf Hitler! Her gjaldt det fast utformete, klare forslag som kunne gitt folkene garanti for en varig fred. Men ikke nok med at forslagene ble avvist. Man sørget for at disse tilbud i ly av Tysklands fiender overhodet ikke ble gjort kjent verden over, enda så oppriktig, fornuftig og klart som de var utformet. I stedet ble det som før fremstillet det mest løgnaktige vrengebilde av det nasjonalsosialistiske land.

Allerede noen få måneder etter sin utnevnelse til tysk rikskansler uttalte Adolf Hitler den 17. mai 1933 i en tale som han rettet til det tyske folk og til hele verden for øvrig, at han var for fullstendig avrustning, selvsagt under den forutsetning at også de andre statene gjorde det:

> «. . . *Tyskland er også uten videre parat til å nedlegge hele sin militære organisasjon og tilintetgjøre den lille rest som er blitt tilovers av dets våpenlagre, hvis de angjeldende nasjoner gjør det like raskt.*
> . . . *Tyskland er dertil uten videre beredt til å gi avkall på angrepsvåpen hvis også den øvrige verden gjør avkall på dem. Tyskland er rede til å slutte en hvilken som helst høytidelig avfattet ikke-angrepspakt, for Tyskland tenker ikke på angrep, men på sin sikkerhet.*»

Tror De at en statsfører kan legge fram slike forslag hvis han tenker på revansje eller har til hensikt å erobre verden?

Det kom intet svar på disse første forslag. I stedet foretrakk de å ruste i øket tempo, de satte opp nye divisjoner og førte generalstabs-forhandlinger.

På den såkalte avrustningskonferanse i Geneve ble det mer og mer tydelig at de andre landene overhodet ikke tenkte på å holde det de høytidelig hadde forpliktet seg til, nemlig å følge Tysklands eksempel og avruste. I stedet fikk man vite at man i det høyeste kunne ta opp til diskusjon spørsmålet om å *innskrenke tempoet i disse lands egen opprusting*. Og til Tyskland ble det satt fram det hyklerske krav at det først måtte utstå en «prøvetid» før man overhodet kunne tenke på å tale med det om avrustning. Da dette ble klart, forlot Tyskland konferansen og den 14. oktober 1933 erklærte Adolf Hitler at Tyskland trådte ut av Folkeforbundet. Det skyldtes den ting at det var umulig å få i stand en forståelse med denne institusjon som bare ble brukt av Storbritannia og Frankrike til å representere seierherrenes interesser, fortrinnsrett og særrettigheter og å opprettholde uretten fra Versailles.

Til tross for denne uforskammede behandling av Tyskland lot Adolf Hitler dette nødvendige skritt som utmeldelsen var, skje samtidig med at han satte fram et nytt tilbud om forståelse og sikring av freden. Den 18. desember 1933 la han fram for hele verden dette forslaget i 6 punkter:

«I. Tyskland får full likestilling.

II. De sterkt rustede stater forplikter seg til seg i mellom ikke å foreta noen ytterligere økning i sine rustninger.

III. Tyskland tiltrer denne overenskomst og forplikter seg av fri vilje til å gjøre bruk av den likestilling det har fått bare i en så faktisk utstrekning at det dermed ikke kan sies å oppstå noen trusel av offensiv art mot noe som helst annet europeisk land.

IV. Alle stater går med på visse forpliktelser om human krigsførsel, respektive om å unngå bruk av visse våpen mot sivilbefolkningen.

V. Alle land overtar på like fot en alminnelig kontroll for å påse og sørge for at disse forpliktelser blir overholdt.

VI. De europeiske folk garanterer overfor hverandre at de ubetinget vil bevare freden ved å slutte ikke-angrepsavtaler som skal fornyes hvert 10. år.»

Tyskland slo fast at det hos de andre land manglet vilje til å gjennemføre den høytidelige forpliktelse om avrustning.

Men selv etter det gikk der Führer et skritt videre på forståelsens vei. Han krevet nå ikke lenger at de andre skulle holde sine bindende løfter om avrusting, men foreslo at rustningene skulle kunne økes i noe monn. På den annen side foreslo han at Tyskland i forbindelse med dette tilbud ikke skulle kreve mer enn likeberettigelse og en beskjeden økning av den tyske hær til den styrke som var nødvendig for å forsvare rikets grenser i nødsfall. I samsvar med dette forslag androg Tyskland om tillatelse til å utvide den tyske hær til 300 000 mann. Dette tall svarte nemlig til den styrke som Tyskland av hensyn til sine lange grenser og av hensyn til naboenes militære styrker trengte for i givet tilfelle å beskytte sitt truete område.

Også dette forslag ble blankt avvist. Det ble innledet en lang noteveksling mellom de interesserte regjeringer og denne endte med et utvetydig nei fra Frankrikes side. Storbritannia og Frankrike såvel som Sovjetsamveldet, Polen og Tsjekkoslovakia satte seg attpå til i gang med å øke sine stridskrefter til et kolossalt omfang. Ikke nok med det. Tysklands sterkest rustede nabo i vest, Frankrike, bygget under påskudd om «sikkerhetsthesen» et militært paktsystem opp omkring det 3. rike. Bare det betydde en varig og umiddelbar trusel mot det fullstendig avrustede Tyskland. I tilfelle av angrep, hvorledes skulle Tyskland da kunne forsvare sin 4578 km. lange grense til lands og sin 1488 km. lange grense til sjøs?

Tyskland kom i en stadig mer vanskelig og truet stilling. Man fikk faktisk inntrykk av at de andre landene ikke

tenkte på å avruste slik som de var pliktige til. Adolf Hitler så seg derfor tvunget til å gå til et avgjørende skritt for å sikre de tyske grenser. Alminnelig verneplikt ble igjen innført i Tyskland den 16. mars 1935. Regjeringen utstedte en proklamasjon til det tyske folk. Den inneholdt en moralsk rettferdiggjørelse og en uangripelig begrunnelse for dette betydningsfulle skritt. Det heter i proklamasjonen bl. a.:

«Da det tyske folk i november 1918 i tillit til de forsikringer som ble gitt i Wilsons 14 punkter strakte våpnene, etter 4½ års hederrik motstand i en krig hvis utbrudd det aldri hadde villet, trodde det ikke bare at det hadde ydet den lidende menneskehet, men også en stor idé, en tjeneste. Millioner av mennesker i vårt folk som selv var utsatt for de sværeste lidelser på grunn av denne vanvittige kampen, grep begjærlig etter tanken om en nyordning av det mellomfolkelige samliv. De trodde fullt og fast på at denne nyordning ville føre med seg at det diplomatiske hemmelighetskremmeri og at bruken av de skrekkelige krigsmidler ble avskaffet i en ny og bedre verden. Nederlagets følger, som historisk sett er de hårdeste som noensinne er forekommet, sto for mange tyskere som et nødvendig offer for at verden en gang for alle skulle bli forskånet for liknende redsler. Folkeforbundstanken har vel kanskje ikke fått sterkere tilslutning i noen annen nasjon enn den tyske, enda den var fratatt all jordisk lykke. Bare på det grunnlag er det mulig å forstå at det tyske folk ikke bare godtok de i mangt og meget nærmest meningsløse betingelser som rev bort grunnlaget for selvforsvarets tanke. For Tyskland gikk ikke bare med på betingelsene, det holdt dem også.

Versailles-traktaten inneholdt et løfte om at det nå skulle innledes almen internasjonal avrusting og at denne ville bli garantert. Det tyske folk og i særdeleshet dets daværende regjeringer var overbevist om at så ville skje, hvis bestemmelsene i Versailles-traktaten om avvæpning ble fulgt. Man mente at kravet om avvæpning bare kunne få moralsk og fornuftsmessig berettigelse ved at alle parter gikk til av-

rusting. For hvis kravet bare var ensidig og også bare ble gjennomført av den ene part, da ville det bare føre til evig tilsidesettelse av en stor nasjon som fikk mindreverdighets=stemplet. I første tilfelle ville en fredsoverenskomst skape forutsetningen for en virkelig folkeforsoning og dermed fred i verden. I det annet tilfelle ville det evig fortærende hat bare få ny næring.

Ifølge den interallierte kontrollkommisjons utsagn har Tyskland oppfylt de forpliktelser om avrusting som ble pålagt det.»

Proklamasjonen fortsetter med en oppgave over ødelagte og utleverte våpen og materiell og erklærer:

«Etter å ha oppfylt overenskomsten på en måte som savner sidestykke i historien, har det tyske folk rett til å vente at også den annen part oppfyller de inngåtte for=pliktelser.

1. Tyskland hadde avrustet.

2. I fredsoverenskomsten ble det uttrykkelig krevet at Tyskland måtte avruste for at en derved skulle kunne skape forutsetningen for almen avrusting. Dermed mente man å påstå at begrunnelsen for andre lands rustninger bare lå i Tysklands rustninger.

3. Den sinnsstemning som fylte det tyske folk, dets regjeringer og partier i den tiden svarte uavkortet til de pasifistisk=demokratiske idealer som lå til grunn for Folke=forbundet og dets grunnleggere. Men mens Tyskland *ensidig*, som den ene part i overenskomsten holdt sine for=pliktelser, uteble den annen partners oppfyllelse av for=pliktelsene. D. v. s. at de tidligere seierrike signatar=makter ensidig har løst seg fra Versailles=traktatens forpliktelser!

Det er ikke nok med at det ikke ble noe av den annen parts nedrusting, selv ikke i en grad som svarte til eller som kan sammenliknes med ødeleggelsen av Tysklands våpen. Nei! Det kom ikke en gang til stans i opprustingen. Tvertimot. En hel rekke stater begynte å ruste. Alle de

oppfinnelser av nye ødeleggelsesmaskiner som ble gjort under krigen ble nå etter fredsslutningen metodisk og vitenskapelig brakt til fullkommenhet. Uavbrutt ble det gjort skrekkelige forbedringer i bygging av tanks og nye kampfly og bombemaskiner. Nye kjempemessige kanoner ble konstruert og nye spreng=, brann= og gassbomber så dagens lys.

Hele verden gjenlød i denne tid påny av krigsrop, som om det aldri var blitt inngått noen Versailles=traktat.

Tyskland lå maktesløs mellom disse sterkt rustede krigs=stater som mer og mer gikk over til å bruke moderne motoriserte styrker. Landet lå der alene og forsvarsløst, utlevert til alle og enhver som det måtte falle inn å true det. Det tyske folk minnes 15 års ulykke, lidelse og økonomisk elendighet, — det bærer et bittert minne om politisk og moralsk ydmykelse.

Uforståelig kan det da ikke være at Tyskland forsøkte å få innvirket at de andre stater holdt sitt løfte om avrusting.

For ett er helt klart: «En hundreårig fred ville nok verden tåle. Ja, den ville føle det som en sann og umåtelig velsignelse. Men en hundreårig drakamp mellom seierherrer og beseirede, *det ville den aldri orke å bære.*»

I riksregjeringens proklamasjon heter det så videre:

«Den tyske regjering ser imidlertid til sin beklagelse at det i løpet av de siste måneder har funnet sted en stadig økende opprusting i den øvrige verden. I de andre lands forserte militære bestrebelser ser den et bevis på at de av=viser den avrusting de i sin tid proklamerte. Det ligger den tyske regjering fjernt å reise noen anklage mot en eller annen stat. Men i dag må den slå fast at grunnlaget for bibeholdelsen av kort tjenestetid i hæren er oppgitt til for=del for en langvarig tjenestetid. Innførelsen av 2=årig verne=plikttjeneste i Frankrike viser det. Dette selvsamme argu=ment ble som kjent i sin tid brukt da det ble forlangt at Tyskland skulle ofre sin hær.

Den tyske regjering finner det under disse omstendig=heter helt umulig å utsette iverksettelsen av de nødvendigste

foranstaltninger til vern om landets sikkerhet og vil ellers ikke legge skjul på kjensgjerningene.

Den britiske statsråd (daværende Lordpresident for geheimerådet), Baldwin ytret i en tale den 28. november 1934 ønsket om at det måtte bli skapt klarhet om Tysklands hensikter. Dette ønsket imøtekommer vi i dag, og når vi gjør det, skjer det av følgende grunner:

1. For at det tyske folk skal bli forvisset om at landets ære og sikkerhet fra nå av atter er betrodd den tyske nasjons egen kraft.

2. For gjennom en klar redegjørelse for omfanget av de tyske forholdsregler å avkrefte de påstander som verserer om at det tyske folk streber etter å oppnå en militær leder=stilling og hegemoni i Europa.

I egenskap av ivaretager av det tyske folks ære og inter=esser har regjeringen *ett* ønske. Det er å stille de makt=midler til folkets rådighet som trenges, ikke bare for å opprettholde det tyske rikes integritet, men også for å sikre den almene fred . . .»

Adolf Hitlers nye tilbud.

I sitt arbeid for å gjøre verden begripelig at man måtte gjennomføre forholdsregler som kunne hindre enhver krig, eller i det minste sikre en human krigsførsel — her var Adolf Hitler utrettelig. Bare noen få uker etter at han hadde sett seg nødsaget til å innføre almindelig verneplikt igjen for å beskytte landet, la der Führer fram et nytt konstruktivt forslag. Hensikten med dette tilbud var å umuliggjøre krig ved å avskaffe de verste ødeleggelsesmaskiner for krigsbruk.

I sin tale den 21. mai 1935 stilte Adolf Hitler verden føl=gende forslag:

«Den tyske riksregjering er beredt til aktivt å delta i alle bestrebelser som kan føre til praktisk begrensning av

de ubegrensede rustninger. Den eneste løsning av dette spørsmål er etter dens mening å vende tilbake til den tanke=gang som lå til grunn for Røde Kors' Geneve=konvensjon. Med hensyn til avskaffelse og fordømmelse av visse kamp=midler og kampmetoder tror den at det bare er mulig å gjøre det skrittvis og da først og fremst ta dem som ifølge sitt vesen allerede står i strid med gjeldende regler i Røde Kors' Geneve=konvensjon.

Likesom dumdumkuler i sin tid ble forbudt og i praksis stort sett satt ut av bruk, vil anvendelsen av andre, nærmere bestemte våpen etter den tyske regjerings oppfatning også kunne forbys og stanses i praksis. Til disse våpen henregnes alle de slags kampmidler som i første rekke snarere bringer død og fordervelse over uskyldige kvinner og barn enn over de kjempende soldater.

Etter den tyske riksregjerings oppfatning er det uriktig og meningsløst å avskaffe flyvemaskinene, men tillate bom=bardement ellers. Men den holder det for mulig å fordømme bruken av bestemte våpen som folkerettsstridige og erklære de land som likevel betjener seg av dem, som stående uten=for lov og rett og lyse dem fredløse blant menneskeheten.

Den tro også her at den skrittvise gjennomførelse er den vei som lettest fører til målet. Altså: Forbud mot bruk av gass=, brann= og sprengbomber utenfor den virkelige kampsone. Denne innskrenkning kan utvides til fullstendig internasjonal fordømmelse av bombenedkastning overhodet. Men så lenge bombekasting som sådan allikevel er tillatt, vil enhver begrensning av antallet av bombefly (og reserve=styrker) bli et åpent spørsmål.

Men blir bombekasting som sådan brennemerket som folkerettsstridig barbari vil jo byggingen av bombefly snart bli overflødig og formålsløst, slik at den stanser av seg selv. Når det nå *én* gang gjennom Røde Kors' Geneve=konven=sjonen lyktes å stoppe en eventuell nedslaktning av verge=løse sårede og fanger, må det da like så sikkert være mulig å forby bombekirgen mot en like så vergeløs sivilbefolkning

ved en liknende konvensjon og til slutt bringe den helt til opphør.

Gjennom en grundig revisjon av denne sak vil mellomfolkelig ro og orden etter tysk oppfatning bli bedre trygget enn gjennom hvilken som helst støttepakt og militæravtale.

Tysklands regjering er rede til å slutte seg til enhver begrensning som kan føre til avskaffelse av de verste våpen som er særlig egnet for en slik krigsførsel. Disse våpen omfatter for det første det tyngste artilleri og for det annet de største tanks. Med hensyn til de uhyre festningsanlegg på den franske grensen ville en slik internasjonal avtale om avskaffelse av de største angrepsvåpen automatisk gi Frankrike en nær sagt fullkommen sikkerhet.

Tyskland erklærer seg beredt til å stemme for enhver begrensning av artilleriets kaliber, både til lands og på slagskip, kryssere og torpedobåter. Den tyske riksregjering er likeledes parat til å akseptere enhver internasjonal begrensning av tonnasjestørrelsen, og den er sluttelig villig til å begrense undervannsbåtenes tonnasje eller eventuelt å oppheve dem fullstendig som våpen, hvis det gjennomføres ved internasjonal overenskomst.

Utover dette forsikrer den nok en gang at den vil slutte seg til hvilkensomhelst internasjonal overenskomst om begrensning av rustningene eller avrustning som samtidig blir effektivt satt i verk.»

Men også dette tilbud, som om det var blitt vedtatt, ville ha sikret fred mellom folkene, skapte ikke den minste tilslutning noen steder. Frankrike inngikk ennå en overenskomst i tillegg til sine tallrike pakter og militære overenskomster med mange andre land. Det sluttet forbund med Russland i den hensikt å øve press mot Tyskland enda mer enn før, også fra øst. Truselen mot det tyske rike var dermed på ny øket, og der Führer så seg tvunget til å gjøre et nytt steg for å trygge folket.

Den 3. mars 1936 stillet Adolf Hitler Rhinland igjen under tysk militær overhøyhet. Helt siden Versaillesfreden var dette Rhinland blitt fratatt enhver militær beskyttelse.

BERGENS OFF. BIBLIOTEK

Nå overtok tyske tropper atter beskyttelsen av dette tyske land som gjennom demilitariseringen tidligere hadde vært en kolossal innfallsport for naboene i vest.

Samtidig trådte der Führer fram for verden med en ny stor fredsplan. Den skulle tjene mellomfolkelig forståelse, forsoning og sikkerhet. Den 31. mars 1936 kunngjorde han følgende plan:

«I. For å gi de kommende avtaler om sikring av Europas fred karakteren av høytidelig inngåtte overenskomster, skal de land som det kan bli tale om, bare delta i disse avtaler som fullkomment likestilte og likeverdige medlemmer. Bare den hensiktsmessighet som alle kan skjønne må ligge i faste avtaler om europeisk fred, og dermed sikre sosial- og økonomisk velferd for alle folk, bare denne anerkjente hensiktsmessighet kan brukes som tvang for undertegnelse av disse overenskomster.

II. For mest mulig å forkorte varigheten av de usikre forhold og av hensyn til det europeiske folks økonomiske interesser, foreslår den tyske regjering å begrense den første periode, til et tidspunkt av 4 måneder, — det vil si inntil ikke-angrepspaktene er undertegnet og det dermed er skapt garanti for at Europas fred sikres.

III. Under forutsetning av at den belgiske og franske regjering inntar en tilsvarende holdning forsikrer den tyske regjering at den i dette tidsrom ikke vil foreta noen som helst forsterkning av de troppestyrker som er i Rhinland.

IV. Den tyske regjering forsikrer at troppestyrkene i Rhinland i dette tidsrom ikke vil bli ført nærmere den belgiske og franske grense.

V. For å garantere disse gjensidige forsikringer foreslår den tyske regjering at det opprettes en kommisjon som skal bestå av representanter for garantimaktene England og Italia og en utenforstående, nøytral tredje makt.

VI. Tyskland, Belgia og Frankrike er berettiget til å sende en representant hver til denne kommisjon. Tyskland, Belgia og Frankrike har rett til å meddele garantikommi-

sjonen sine iakttagelser når de tror å kunne påvise en forandring av de militære forhold i løpet av dette tidsrom av fire måneder på grunnlag av bestemte forhold.

VII. Tyskland, Belgia og Frankrike erklærer seg beredt til å la de engelske og italienske militærattaché'er foreta de nødvendige iakttagelser på kommisjonens vegne og gi de interesserte makter beskjed.

VIII. Tyskland, Belgia og Frankrike forsikrer at de fullt ut vil ta hensyn til de innsigelser som måtte forekomme.

IX. For øvrig er den tyske regjering beredt til, på basis av full gjensidighet i forhold til sine to vestlige naboer, å gå med på enhver innskrenkning av militær art ved den tyske vestgrense.

X. Tyskland, Belgia og Frankrike og de to garantimakter blir enige om at de straks, eller senest etter de franske valg, innleder forhandlinger under ledelse av den britiske regjering om inngåelse av den 25-års ikke-angrepspakt, henholdsvis sikkerhetspakt, mellom Frankrike og Belgia på den ene siden og Tyskland på den andre siden.

XI. Tyskland er innforstått med at Storbritannia og Italia også undertegner denne sikringsavtale som garantimakter.

XII. Skulle det på grunn av disse sikkerhetspakter oppstå særlige militære støtteforpliktelser, erklærer Tyskland at det er parat til også å påta seg slike forpliktelser.

XIII. Den tyske regjering gjentar hermed forslaget om inngåelse av en luftpakt som tillegg til og styrkelse av disse sikringsoverenskomster.

XIV. Den tyske regjering gjentar at den, i fall Nederland ønsker det, er villig til at også denne stat tas med i denne vesteuropeiske sikkerhetsavtale.

XV. For å gi denne frivillige fredspakt mellom Tyskland på den ene siden og Frankrike på den andre siden karakteren av forsoning og avslutning på en århundrelang tvist, forplikter Tyskland og Frankrike seg til å unngå all

nedsettende eller foraktelig omtale eller upassende innblanding i den annen parts indre anliggender, hva angår de to lands ungdomsoppdragelse og alle offentlige publikasjoner, og alt som er egnet til å forgifte de to folks innstilling til hverandre. De blir enige om å nedsette en felles kommisjon ved Folkeforbundet i Geneve med det oppdrag å motta og prøve innløpende klager fra de to regjeringer.

XVI. I samsvar med tanken om å gi overenskomsten karakter av en hellig inngått avtale, forplikter Tyskland og Frankrike seg til selv å sørge for dens ratifisering gjennom folkeavstemning.

XVII. Tyskland erklærer seg på sin side villig til å tre i forbindelse med landene ved dets grenser i sørost og nordost og innby dem til avslutning av de tilbudte ikkeangrepspakter.

XVIII. Tyskland erklærer seg villig til å tre inn i Folkeforbundet igjen med én gang eller etter avslutningen av disse overenskomster. Den tyske regjering gjentar i denne forbindelse sin forventning om at spørsmålet om likeberettigelse med hensyn til kolonier, så vel som spørsmålet om å skille Folkeforbundets statutter fra selve Versailles-traktaten, blir klarlagt i løpet av et passende tidsrom og gjennom vennskapelige forhandlinger.

XIX. Tyskland foreslår at det opprettes en internasjonal voldgiftsdomstol som skal være ansvarlig for at traktaten overholdes og hvis avgjørelser skal være bindende for alle.

Når et slikt storverk til sikring av Europas fred er gjort ferdig, mener den tyske regjering at det er påtrengende nødvendig å foreta forsøk for å sette en stopper for all den ubegrensede kapprustning gjennom praktiske tiltak. Blir *det* gjort, vil den ikke bare anse det som en lettelse av folkenes finansielle og økonomiske kår, men også og framfor alt, som en psykologisk avspenning.

Men et forsøk på en universell nyordning som på forhånd er dømt til å strande, venter den tyske regjering seg

ingen ting av. Et slikt forsøk kan derfor bare foreslås av dem som ikke er interessert i at det kommer istand en praktisk ordning. Den tror derimot at forhandlinger og virkelige resultater med hensyn til begrensning av de sjø= militære rustninger vil kunne gi erfaringer og virke anspo= rende.

Den tyske riksregjering foreslår derfor at senere kon= feranser som måtte bli innkalt, i hvert enkelt tilfelle bare får tildelt *én*, men klart avgrenset oppgave.

Den nærmeste og viktigste oppgave er dernest etter tysk oppfatning å legge de samme moralske og menneskelige motiver til grunn som ledesnor for begrensning av luft= krigen som Geneve=konvensjonen bestemte at ikke=krigs= deltagere og sårede skulle skånes. På samme måte som drap av vergeløse sårede eller fanger eller bruk av dumdum= kuler eller den hensynsløse krigsførsel med undervanns= båter uten varsel ble underlagt nærmere regler, henholdsvis forbudt, på samme måte må det da lykkes den siviliserte verden å sjalte ut muligheten av den meningsløse utvikling i bruken av andre våpen uten derved å forrykke selve krigsførselens hensikt.

Som praktiske oppgaver for disse konferanser foreslår den tyske regjering derfor først og fremst:

1. Forbud mot bombardement med gass=, gift= og brann= bomber.
2. Forbud mot bombardement av liknende art av alle åpne steder som ligger utenfor rekkevidden av middels grovt artilleri ved fronten.
3. Forbud mot beskytning av områder med vidtrekkende kanoner utenfor en kampsone på 20 km.
4. Opphevelse av og forbud mot bygging av tanks av de tyngste slag.
5. Avskaffelse av og forbud mot det største artilleriskyts.

Skulle det vise seg at det etter disse forhandlinger og avtaler gis mulighet for å begrense rustningene ytterligere, må disse muligheter utnyttes.

Den tyske regjering erklærer seg allerede nå beredt til

å tiltre enhver ordning av denne art for såvidt som den har internasjonal gyldighet.

Den tyske riksregjering tror at når det først blir gjort et første skritt på veien til avrustning, vil dette ha en overordentlig betydning for folkenes innstilling til hverandre. Et slikt skritt vil også være til største nytte for å vekke tilliten tillive igjen, den tiltro som danner selve forutsetningen for handelens utvikling og for velstand.

Etter at det atter er skapt gunstige økonomiske forhold vil den tyske regjering for å imøtekomme et alment ønske, og i samsvar med de forslag som er gjort, straks etter inngåelsen av overenskomsten, innlede en meningsutveksling over økonomiske spørsmål med de land som kommer på tale. Den vil også gjøre alt som står i dens makt for å bedre den økonomiske situasjon i Europa og samtidig bidra til at verdenshandelen i almindelighet fremmes.

Den tyske regjering tror at den med nevnte fredsplan har ydet sitt til gjenreisningen av et nytt Europa på grunnlag av gjensidig aktelse og tillit mellom suverene stater.

Mange anledninger er forsømt som kunne ha virkeliggjort denne pasifisering av Europa som Tyskland så ofte har rakt ut en åpen hånd til. Måtte dette forsøk på en europeisk forståelse endelig lykkes!

Den tyske riksregjering har sterk tillit til at den har ryddet veien for fredens bevarelse ved å legge fram denne fredsplan.»

På denne måte var det Adolf Hitler ville sikre freden. Men de andre stater mottok også denne omfattende fredsplan med likegyldighet, ja, til og med med kold hån. Storbritannia nøyer seg med å svare med et ironisk formet spørreskjema og der Führers fredsplan fikk ikke verden kjennskap til, eller også ble den framstilt på en ondskapsfull måte!

Hvilken helt annen utvikling kunne ikke Europa og verden med fått oppleve om de andre regjeringene hadde overveiet denne planen med samme hellige ansvarsbevissthet

som Hitler viste, og godtatt den. Hvor hadde ikke verden sett anderledes ut i dag om Adolf Hitlers plan for å skape evig fred og forståelse hadde ført fram. Ansikt til ansikt med denne uimotsigelige og alvorlige bekjennelse, og stillet overfor et slikt tilbud, — hvem våger så å påstå at Adolf Hitler systematisk har arbeidet for å få istand krig for å erobre verden? Nei, bare den som er besatt av motvilje, eller et forvillet menneske, kan vel holde fast ved en slik løgn.

Men England avsløret allerede den gang sine sanne hensikter. For plutselig erklærte det seg for Frankrikes forsvarer og innledet regelmessige generalstabsforhandlinger med Frankrike. Det var altså svaret fra «forsvarerne av fred og fornuft».

Praktiske og faktiske handlinger til fremme av freden.

Ved siden av sine utrettelige forsøk på å skape forståelse, og ved siden av sine konkrete fredsplaner, har Adolf Hitler gang på gang også gitt bevis på sin vilje til fred og forståelse gjennom handling. Polen ble alt fra den dag det kunstig ble opprettet på nytt utnyttet av Frankrike som en militær utpost ved Tysklands østgrense.

Med dette Polen forsøkte der Führer å skape et bedre naboskap, og det til tross for at Polen med Frankrikes hjelp i 1919 hadde røvet tysk land og lagt millioner av tyskere under sitt herredømme. Disse millioner ble utsatt for den verste undertrykkelse. I Pilsudski fant Adolf Hitler en realistisk tenkende statsfører. Således kom den tysk-polske forståelse istand den 26. januar 1934. Tyskland og Polen inngikk den gang en ikke-angrepspakt som bl. a. bestemte at de to partier «straks skulle underrette hverandre om alle spørsmål som måtte dukke opp av hvilken art de enn måtte være i forbindelse med det gjensidige forhold.»

Saar-avstemningen resulterte i at befolkningen ga en overveldende tilslutning til moderlandet. Da Saar-området dermed igjen ble knyttet til riket, erklærte Adolf Hitler på nytt at han var beredt til en forståelse med Frankrike. Den 1. mars 1935 sa han:

«Vi håper at forholdet mellom Tyskland og Frankrike gjennom denne rettferdige handling som er resultatet av ren fornuft, vil bedre seg på en avgjørende måte. Likesom *vi* vil fred, må vi håpe at også vårt store nabofolk er villig til, sammen med oss, å oppsøke freden. Det må være mulig at to store folk gir hverandre hånden for i samarbeid å ta opp kampen mot den nød som truer med å begrave Europa under seg.»

Den 18. juni 1935 inngikk Adolf Hitler den kjente flåte-overenskomst med England. Den var kommet istand på tysk initiativ. Overenskomsten bestemte at Tyskland frivillig begrenset sin flåte til 35 % av den britiske flåte. Adolf Hitler sa selv, at han i og med denne overenskomst ville slå fast at Tyskland «hverken hadde til hensikt eller anså det nødvendig, eller var istand til å gi seg i kast med et kappløp i flåterustningen.» Det var Adolf Hitler som tilbød å slutte denne overenskomst. Den skyldtes ingen svakhetsfølelse, den var heller et nytt praktisk bevis på nasjonalsosialismens vilje til fred og forståelse.

I tillegg til dette hadde Adolf Hitler med godt resultat fått istand en tilnærmelse til alle nabostatene og hadde skapt et vennskapelig forhold mellom Tyskland og det øvrige Europa. Dette lyktes særlig med Italia, og det italienske folk og statsledelsen har siden følt seg sterkt knyttet til der Führer og det tyske folk.

Regjeringene i London og Paris fant imidlertid at det var intet til hinder for å fortsette sitt militære, diplomatiske og propagandistiske spill mot Tyskland, uten hensyn til de praktiske fredsbevis som Adolf Hitler hadde gitt Storbritannia og Frankrike.

Ostmark og Sudetenland vender tilbake til riket.

Situasjonen i øst var for Tyskland trådt inn i et spent stadium på grunn av forbundspakten mellom Frankrike og Sovjet-Samveldet og den tsjekkoslovakisk-russiske pakt.

Situasjonen var desto verre som regjeringen i Prag under fransk innflytelse drev en ren krigspolitikk.

I det tyske Østerrike var det ovenikjøpet en regjering som folket sto fremmed overfor og som førte en politikk som sto i strid med det overveiende flertall av folket i Ostmark. Regjeringen i Østerrike var helt avhengig av Frankrike og England, og den arbeidet åpent mot Tyskland. I mars 1938 ble Schuschnigg-regjeringen avsatt. Det skyldtes de indre forhold i Østerrike og den ting at storparten av folket ønsket at Østerrike ble innlemmet i Tyskland. Og det skyldtes også den grenseløse terror den østerrikske regjering utøvet og som langsomt, men sikkert drev folket mot borgerkrig. Samtidig med avsettelsen av Schuschnigg ble det opprettet et nytt styre i Østerrike, og dette styre anmodet om den tyske regjerings beskyttelse og om Anschluss. Broderfolket i sør fant sin redning i at Adolf Hitler sørget for at Ostmark ble sluttet til riket. Hans inngripen reddet landet fra det sikre sammenbrudd. Etter 1919 var Østerrike, gjennom de alliertes vilkårlighet, blitt redusert til en «fristat» som var ute av stand til å leve selvstendig.

Den fiendtlige propaganda ville ha det til at Ostmarks frivillige tilslutning til riket i virkeligheten var «anneksjon», men den påstand ble hurtig slått til marken. Folkeavstemningen om «Anschluss» viste at 99 % av befolkningen ønsket å høre riket til. Slik gikk også denne løgn opp i røk. Og engelskmennene som i fjor ble jaget bort fra Norges kyster av østerrikske soldater, vil neppe vove å påstå at disse østerrikere ble «annektert» eller «undertrykt»!

Tjekkoslovakias oppløsning.

Til det praktverk av uforstand og hat som ble opprettet i Versailles for å holde Tyskland i evig underdanighet hørte også det kunstig oppkonstruerte Tsjekkoslovakia. Det ble føyet sammen helt vilkårlig av millioner av fremmede folkefeller og stilt under tsjekkernes herredømme. For Frankrike

og Storbritannia var denne stat i første rekke et verktøy for å true Tyskland i øst. Den tsjekkiske regjering benyttet på sin side det fribrev den hadde fått av vestmaktene til å frata tre millioner sudeter-tyskere som med makt var revet løs fra moderlandet, enhver rett og å utsette det for grenseløs terror.

Allerede i en tale den 20. februar 1938 advarte der Führer tydelig mot dette. Han sa da fra at han ikke lenger ville tåle ytterligere undertrykkelse og anvendelse av vold og makt mot tyskere som bodde utenfor Tysklands grenser. Den almindelige politiske spenning i Europa ble øket ved den tsjekkiske regjering Benes' mobiliseringsordre i mai 1938. Dette steg var ikke foranlediget av noe som helst tysk tiltak. Det var en provokasjon uten noen som helst begrunnelse som satte Mellom-Europas fred på en alvorlig prøve. For å fullstendiggjøre bildet ble det satt iverk forsterket terror og forfølgelse mot sudeter-tyskerne.

En alvorlig krise var resultatet av disse hendelser. England og Frankrike foregav å ha en direkte interesse i sakens utvikling. Men på den annen side var de slett ikke istand til å bringe de tsjekkiske fredsforstyrrere til fornuft. Ved det verdensberømte møte i München med Chamberlain og Daladier høsten 1938, lyktes det der Führer og Il Duce nok en gang å bevare freden. Sudetenland vendte tilbake til moderlandet, og denne historiske tildragelse ble gjennom folkeavstemning bekreftet i fullt monn: Et overveldende flertall for Adolf Hitler. Likesom folkeavstemningen etter «Anschluss», avlivet også folkeavstemningen i Sudetenland alle de fiendtlige løgner og bakvaskelser og alt pratet om en ny «anneksjon».

Imidlertid lot oppløsningsprosessen i Tsjekkoslovakia seg ikke lenger stanse. Landet var en mosaikk av mange folkeslag. Slovakerne krevet også å bli løst fra tsjekkernes herredømme. Brikkestaten brøt sammen. Også den var et verk av Versailles.

Året 1939 kom det til en ny krise. Benes-regjeringen skapte på ny en farlig spenning i Mellom-Europa på Vest-

maktenes bud. Benes måtte gå av, og den nye tsjekkiske regjering anmodet til slutt om å bli stillet under Tysklands beskyttelse. Den europeiske fred var nok en gang blitt befridd for en kruttønne, denne gang gjennom Tsjekkoslovakias oppløsning.

Adolf Hitler legger nok en gang sin fredsvilje for dagen.

Samme dag som Sudetenlands gjenninnlemmelse i riket ble avgjort i München, undertegnet Adolf Hitler og Chamberlain i fellesskap en note. Den kom i stand etter der Führers ønske og skulle forhindre at det noensinne mer skulle kunne oppstå krigerske forviklinger mellom Tyskland og England.

Overenskomsten hadde følgende ordlyd:

«Vi har i dag hatt en ny samtale og er blitt enige om at spørsmålet om det tysk-engelske forhold er av aller største betydning for begge land og for Europa. Den overenskomst som ble undertegnet i går og den tysk-engelske flåteavtale, betrakter vi som symboler på begge folks ønske om aldri mer å føre innbyrdes krig.

Vi er fast bestemt på å behandle også andre spørsmål som angår våre to land gjennom samråing, og vi vil videre bestrebe oss på å rydde av veien eventuelle årsaker til meningsforskjell for derved å bidra til sikringen av Europas fred.»

Denne overenskomst brøt England!

Det ble med et gjensidig ønske. Også dette forsøk fra det tyske folks Führer for å sikre freden og bevirke en varig forståelse, førte ikke fram. Straks Chamberlain var vendt tilbake til London, kunngjorde han i Underhuset at England måtte gå til øket opprusting. En ny diplomatisk og militær innkretsning av Tyskland ble innledet. England

overtok nå også i det ytre initiativet i intrigespillet mot Tyskland, mens det før hadde vært Frankrike som førte an. London innledet forhandlinger med Sovjetsamveldet i den hensikt å få Russland i frontstilling mot Tyskland. Med Polen, Romania, Hellas og Tyrkia ble det sluttet «garanti=avtaler». Og med kynisk åpenhjertighet bekjente de brit=iske statsmenn senere at München=overenskomsten hadde vært nødvendig fordi Storbritannia og Frankrike ikke var sterkt nok rustet til å ta en krig mot Tyskland. Slik opp=fattet Chamberlain den avtalen som ble brakt i stand av Adolf Hitler og som han hadde undertegnet for å bevare freden mellom Tyskland og England!

Innsirklings=politikken mot Tyskland og Englands og Frankrikes forberedelser til krig ble mer og mer åpenbare. Skulle det overhodet på noe hold rå noen tvil om de hen=sikter man næret i London og Paris, så kom de sanne hen=sikter hos Tysklands fiender tydelig til syne i det rene felt=tog av løgn og bakvaskelser som ble satt i gang mot Tysk=land. I de dager oppfordret den britiske og den franske presse endog åpent til krig mot det nasjonalsosialistiske Tyskland.

At riksutenriksminister von Ribbentrop og den franske utenriksminister Bonnet undertegnet en liknende overens=komst som den mellom Tyskland og Storbritannia, for=andret intet ved det faktum at Englands og Frankrikes politikk utelukkende tok sikte på krig. Avtalen mellom Ribbentrop og Bonnet ble undertegnet den 6. desember 1938, bare noen uker etter den tysk=engelske avtale i Mün=chen, og på foranledning av Adolf Hitler. Men det betydde ingen ting. Det gjenreiste Tyskland, hvis landbruk og industri hadde opplevet et oppsving uten sidestykke, hvis veldige sosiale landevinninger var enestående i hele verden, dette Tyskland som på fredelig vei hadde revet seg løs fra Versailles=traktatens lenker, — det skulle, hvis det gikk som makthaverne i London og Paris ville, atter slås til jorden. Det som ikke hadde lykkes i Versailles, det skulle man nå søke på ny, og gjennomføre.

Det er ikke bare tyskere som påstår dette. England og Frankrike har ofte nok og høyt nok forkynt sine krigsmål for hele verden, og krigsmålet lød: Det tyske folk skal ødelegges og oppstykkes!

Adolf Hitlers tilbud til Polen.

Mens altså Chamberlain reiste hjem fra München til London og iverksatte skjerpet opprusting, forsøkte Adolf Hitler nok en gang å sikre varig fred og forståelse. Øst-Preussens adskillelse fra moderlandet ved den polske korridor var også en av disse politiske vanskapninger fra Versailles. I lengden ble det et utålelig forhold. Lloyd George sa selv en gang i Versailles-dagene, at denne korridoren før eller senere måtte føre til ny krig. At den helt tyske by Danzig gjennom vilkårligheten i Versailles med makt var skilt fra moderlandet, var også en hemsko i forholdet mellom Tyskland og Polen.

Målbevisst hadde der Führer i 1933 arbeidet på å få i stand en varig nyordning på forståelsens vei og dermed undgå senere konflikter. Han gjorde derfor den polske regjering et forslag. Det var preget av imøtekommenhet og fornuft. Det gjorde intet inngrep i den polske suverenitet eller i polske interesser. Det stillet tvert imot den polske stat betydelige fordeler i utsikt til gjengjeld for innrømmelsene. Forslaget var klart presisert. Det gikk ut på at den helt tyske by Danzig med Polens samtykke skulle vende tilbake til riket, og at det skulle legges en smal vei gjennom den polske korridor slik at det ble skapt forbindelse mellom Øst-Preussen og det øvrige Tyskland. Tyskland krevde altså ikke å få tilbake det område som i 1919 ble tatt fra det, slik at millioner av tyskere kom under polsk herredømme. Polens forbindelse med Østersjøen skulle det heller ikke legges hindringer i veien for. Forslaget var dertil knyttet sammen med et tilbud om en ikke-angrepspakt av 25-års varighet og andre fordeler.

Hadde Polen gått inn på dette moderate forslag, ville

det i Øst-Europa vært skapt en ordning som ville ha vært til varig nytte for freden. Men regjeringen i Warszawa var ikke lenger ledet av en realpolitiker av Pilsudskis støpning og størrelse. Den var blitt blendet og kortsynt av den støtte den trodde å få fra London og Paris. Vestmaktene på sin side hadde i det chauvinistiske Polen funnet det ønskede verktøy, og avslørte den virkelig grunn til at de ville krig: Krig mot Tyskland. Det hele skjedde under det påskudd at Vestmaktene skulle yte Polen hjelp, og dette påskudd ble for øvrig allerede noen dager etter krigsutbruddet åpent kunngjort over hele verden.

Polen avviste dette helt fornuftige og måteholdne forslag fra Adolf Hitler. I steden begynte det med agressive handlinger mot den tyske by Danzig og mot den tyske folkegruppe på det polske område. Den britiske blanko-fullmakt gjennom garantien oppmuntret og opphisset po-lakkene. Det brøt løs en bølge av terror mot alle tyskere i Polen. Terroren steg slik at den fikk samme utstrekning som forfølgelsene og forbrytelsene under oppstandene i 1921. Tyskere ble daglig umenneskelig mishandlet, plaget og myrdet. Uigjendrivelige skriftlige og fotografiske aktstykker har gitt verden kunnskap om disse forhold, og en hel del nøy-trale observatører, diplomater og journalister kunne ved selvsyn personlig overbevise seg om Polens blodskyld.

Det siste forsøk på å redde freden.

Til tross for at alt tydet på at det øyeblikket da vest-maktene og deres hjelpere skulle slå løs på Tyskland var umiddelbart forestående, gjorde der Führer noen siste an-strengelser for ennå å redde Polen. Det skjedde ikke fordi han kjente seg svak, men fordi han ville unngå meningsløs blodtsutgydelse, og likevel, tross alle skuffelser, finne en vei som kunne føre fram til fredelig forståelse.

Den 23. august 1939 lyktes det å få i stand en ikke-angrepspakt med Sovjetsamveldet. Storbritannia hadde for-

søkt å få Russland med i innsirklingsfronten mot Tyskland, — men det hadde mislykkes. Moskva skjønte godt hva vestmaktenes mål var. Mennesker i mange land synes det er ubegripelig at det kunne komme i stand en pakt mellom det nasjonalsosialistiske Tyskland og det bolsjevikiske Russland. Men de glemmer at Tyskland og Russland utfyller hverandre geografisk og økonomisk gjennom det gjensidige varebytte. Det har jo allerede Bismarck påvist, vidsynt som han var. Divergenser i statsform og livsanskuelser behøver ikke øve noen innflytelse på de to lands utenrikspolitikk. Det gjelder særlig når denne utenrikspolitikk som tilfellet er her, på ingen måte står i strid med de to lands interesser. Samarbeid på det økonomiske område er både for Tyskland og for Sovjetsamveldet til gjensidig nytte. De to land utfyller hverandre.

De nordiske folk kan forresten med rette spørre seg selv hva det ville ha skjedd med Norden om det var lykkes Storbritannia å dra Sovjetsamveldet inn i krigen mot Tyskland.

Endog så sent som den 25. august 1939 kom Adolf Hitler med et nytt tilbud som skulle sikre freden. Det etterlot ingen tvil om hans hensikter. Han erklærte seg beredt til «å inngå en avtale med England som skulle gi en tysk garanti for at det britiske verdensrike under alle omstendigheter fortsatt kunne eksistere. Men ikke nok med det. Avtalen skulle sikre Storbritannia tysk hjelp om det skulle være nødvendig, uansett hvor en slik hjelp måtte trenges». Adolf Hitler erklærte samtidig at han var beredt til «å gå med på en fornuftig begresning av rustningene i samsvar med den nye politiske situasjon og slik at den ble økonomisk forsvarlig».

Storbritannia svarte på dette enestående tilbud med samme dag å undertegne støttepakten med Polen, og kunngjorde dermed for hele verden at det ikke ville vite av noen fredelig forståelse.

Den italienske statssjef, Mussolini, forsøkte å hindre krigsutbruddet ved å foreslå en konferanse. Tyskland slut-

tet seg straks til forslaget, og også Frankrike viste imøte-kommenhet. Men Storbritannia avviste det.

Adolf Hitler foretok enda et siste forsøk for å redde freden. Han rettet gjennom den britiske regjering et forslag til regjeringen i Warszawa, og lot seg også denne gang lede av fornuftens stemme og fredsønsket. Han anmodet den polske regjering om å sende en representant til Berlin med fullmakt til å oppta forhandlinger. Den polske regjering svarte på Englands befaling, med alminnelig mobilisering. Polske opprørere og regulære polske soldater angrep den følgende natt rikstysk område. De overskred grensen på 13 steder og foretok dessuten et overfall på den tyske kring-kastingstasjon i Gleiwitz.

Da slo Tyskland igjen! I morgentimene den 1. sep-tember 1939 gikk den tyske hær til motangrep. Den 3. september erklærte England og Frankrike Tyskland krig. Adolf Hitlers fredspolitikk fra 1933 til 1939 hadde ikke kunnet berge freden, for London og Paris hadde villet krig!

Seierherren appellerer nok en gang til fornuftens stemme.

18 dager tok det for den tyske forsvarsmakt å slå den polske stat i stumper og stykker. Da hadde de polske «førere» flyktet over grensen til Romania. Det var de samme polske «førere» som noen få dager tidligere hadde «hakket opp» den tyske hær, som skulle «slå den tyske hær i et seier-rikt slag ved Berlin» og som ville skape et «Polen som rakk til Elben.»

Da skjedde det som aldri før er skjedd i historien: Seier-herren etter den første krigsfase rakte fienden nok en gang hånden. Det var ikke svakhet som lå til grunn for det, men ansvarsfølelsen. Det gjaldt å forhindre ytterligere menings-løs blodsutgytelse som ikke kunne komme noen folk til nytte.

Den 6. oktober 1939 la Adolf Hitler fram en ny plan for å pasifisere Europa. Her erklærte der Führer bl. a.:

«I mine øyne er den aller viktigste oppgave å skape en sterk følelse og forvissning om europeisk sikkerhet . . .

Den viktigste forutsetning for en virkelig oppblomstring av Europas og verdens næringsliv er at det skapes en fred som garanteres ubetinget, og at hvert enkelt folk får en følelse av sikkerhet. Det er ikke bare gjennom en endelig godkjennelse av den europeiske ordning at denne sikkerhet kan oppnås. Det trengs framfor alt at rustningene reduseres til et fornuftig og økonomisk holdbart nivå. Skal man ha en følelse av sikkerhet, må det også framfor alt skapes klarhet om hvorvidt visse moderne våpen skal kunne brukes og i hvilken utstrekning det kan gjøres. Det dreier seg her om våpen som til enhver tid kan ramme de enkelte folk på det mest alvorlige og etterlate hos dem en varig følelse av usikkerhet. Imidlertid har jeg i mine riksdagstaler allerede gjort forslag i denne retning. De førte ikke fram, de ble avvist, — vel fordi det var meg som satte dem fram.

Jeg tror ikke det gis noen ansvarlig europeisk statsmann som ikke på bunnen av sitt hjerte ønsker at folket hans må blomstre og leve i velstand. Ønsket kan bare realiseres gjennom alminnelig samarbeid av alle nasjoner på vårt kontinent. Å få i stand dette samarbeid må derfor stå som det høyeste mål for enhver mann som virkelig kjemper for sitt eget folks framtid.

Skal dette store mål noen gang nås, vil nok de store nasjoner på vårt kontinent måtte tre sammen til en konferanse for å utarbeide en omfattende nyordning, godkjenne den og garantere den slik at den gir alle en følelse av sikkerhet, ro og dermed fred.

En slik konferanse kan umulig tre sammen uten at det på forhånd er gjort de grundigste forberedelser. Det vil si at de forskjellige punkter må avklares. Kontinentets skjebne for årtier framover vil bli avgjort på denne konferansen. Derfor er det umulig å holde den mens kanonene tordner eller selv om det bare er de mobiliserte hærer som gjennom

sitt blotte nærvær øver påtrykk. Men når disse problemer før eller senere allikevel må løses, da vil det være mest fornuftig å gi seg i kast med løsningen før millioner av mennesker har forblødd uten hensikt og før milliardverdier er ødelagt . . .»

Hitler vil erobre verden. Hitler har villet krigen. Det var det stadige omkved i Vestmaktenes løgnpropaganda ut over verden. Slik stavrer den britiske propaganda ennå i dag. Kan noe fornuftig tenkende menneske forstå at en folkefører som har avsluttet den første krigsfase med slike enestående seire, etter at krigen var tvunget på ham, — tror noen at han skulle oppfordre de andre fiendene til å oppgi den nytteløse blodsutgytelse og gi folkene fred, når han vil erobre verden eller når det er ham som er årsaken til denne krigen?

Det har på nytt vist seg hvor de virkelige opphavsmenn til krigen finnes. Svaret på Adolf Hitlers plan som var båret fram av den høyeste ansvarsfølelse, var kynisk hån, svinsk utskjelling og skjerpet opphisselses- og løgnpropaganda fra London og Paris.

At det ikke var svakhetsfølelse, men kjærlighet til freden og ansvarsfølelse som hadde beveget Adolf Hitler til å legge fram denne fredsplanen, viste seg våren 1940. I et seierrikt felttog uten sidestykke rev den tyske forsvarsmakt alle de stillinger fienden hadde på fastlandet over ende og erobret dem. Tyske tropper jaget engelskmennene ut av Norge, — Nederland, Belgia og sluttelig Frankrike måtte kapitulere, og engelskmennene ble jaget tilbake til sin øy.

Selv etter denne største seier i historien, gjorde Adolf Hitler nok et forsøk for å få fornuften til å seire. Ytterligere blodsutgydelse måtte undgåes. Ingen vil vel kunne påstå at også dette siste tilbud hadde sitt utspring i svakhet.

I sin tale den 17. juni 1940 ga Adolf Hitler England en siste sjanse. Ennå en gang hadde London anledning til å lytte til fornuften og undgå nytteløs blodsutgydelse og ødeleggelse av uhyre verdier.

Atter en gang lød svaret fra den britiske regjering og aksjeeierne i rustningsindustrien på krig og ødeleggelse. Man fornærmet og forhånet der Führer fordi han hadde rettet en siste advarsel til England. Makthaverne i London riposterte med uvettige utfall og utleverte sitt eget folk til den ødeleggelse som lik en uavvendelig naturkatastrofe begynte ut på høsten og som vil bli fullbrakt i de kommende måneder. Og denne forblindede forbrytelse ble satt i verk under det samme skinnhellige påskudd. England skulle kjempe for «kristendom og humanitet».

Adolf Hitlers siste fredstilbud gikk som alle de tidligere forsøk siden 1933, ut på å spare folkene for lidelser og krig. Også det støtte på kald avvisning, enda det bød på den eneste mulighet for å hindre det britiske rikes sammenbrudd. Det som gjenstår er bare å ødelegge England, det England som har villet at denne krigen skulle bryte ut, som har forberedt den og innledet den!

Aldri har noen statsfører gjort mer enn Adolf Hitler for å verne om freden og finne veien fram til et bedre mellomfolkelig samliv. Adolf Hitlers politikk for rettferd og fred vet nå verden god beskjed om. Det som ikke lyktes i fredens dager vil nå oppnås ved en seier over de plutokratiske krigshisserne:

Og seiren vil bli kronet med en europeisk nyordning som vil lede Europa inn i en ny æra av fred og rettferdighet.